

Βεροίας Παντελεήμων: «Ας μιμηθούμε τη μετάνοια και την τόλμη της αμαρτωλής γυναίκας»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Στην Ακολουθία του Νυμφίου στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τη Μεγάλη Τρίτη 27 Απριλίου το απόγευμα.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Αύτη τόν δεσπότην έπεγίνωσκεν, οὔτος τοῦ δεσπότου έχωρίζετο».

Δύο διαφορετικές συμπεριφορές και δύο διαφορετικές πορείες ιχνηλατούν οι ιεροί υμνογράφοι των ύμνων του Ὁρθρου της Με-γά-λης Τετάρ-της που ψάλαμε απόψε. Μπο-ρεί τα πρόσωπα και τα περι-στα-τικά να μας είναι γνωστά, μπορεί να τα ακούμε κάθε χρόνο αυτή την ημέρα, αλλά είναι σκόπιμο να τα μελετήσουμε για λίγο και να κατανοήσουμε, γιατί η Εκ-κλησία μας μας τα υπενθυμίζει και μας τα προβάλλει.

Από τη μία πλευρά, είναι η αμαρ-τωλή γυναίκα που πλένει τα πόδια του Χριστού με μύρο, και από την άλλη ο μαθητής του, ο Ιούδας.

Η γυναίκα είναι βυθισμένη στην αμαρ-τία, ευρίσκεται μακριά από τον Θεό και θα λέγαμε, είναι χωρίς προοπτική να αλλάξει ζωή. Τόσο αμαρτωλή ήταν!

Αντί-θε-τα, τον Ιούδα τον είχε επιλέξει ο Χριστός για μαθητή του, όπως και τους άλλους ένδεκα, και ζούσε κοντά του επί τρία χρόνια. Τον γνώριζε, είχε παρακο-λουθήσει τη διδασκαλία, τη ζωή και τα θαύ-ματά του. Επί τρία χρό-νια ζούσε μέ-σα στην αγάπη του, έβλεπε την ευσπλαγχνία και τη συγκαταβα-τι-κότητά του προς τους ανθρώπους, την υπομονή και την ανοχή του, την ταπείνωση και τη μακροθυμία του. Γνώριζε ότι το μόνο που ζη-τού-σε από τους ανθρώπους ήταν η

πίστη και τολμούσε να πλησιάζει και να στηρίζει τους αμαρτωλούς, τους πονεμένους και τους αδικη-με-νους και να υπερασπίζεται εκεί-νους που η κακία των ανθρώπων κα-τέκρινε. Ποιος θα περίμε-νε, λοι-πόν, ότι ο Ιούδας θα μπορούσε πο-τέ να τον αρνη-θεί ή πολύ περισ-σό-τερο να τον προ-δώσει;

Και όμως και οι δύο αλλάζουν πο-ρεία. Η αμαρτωλή γυναίκα δια-γράφει με μία κίνηση το παρελθόν της. Γιατί αν αμαρτία είναι η αστο-χία του ανθρώ-που να πλησιά-σει τον Θεό και η άρνησή του, η μετά-νοια είναι η από-δειξη ότι τον ανα-γνωρίζει και θέλει να ζει μαζί του. Και αυτό ακριβώς κάνει και η πρώην αμαρτωλή. Με το μύρο που κομίζει στον Χριστό και η πράξη της να του αλείψει με αυτό τα πόδια, αποδεικνύει ότι τον ανα-γνω-ρίζει ως σωτήρα και λυτρωτή της, ότι τον αναγνωρίζει ως δε-σπότη και Θεό της.

Δεν εξα-γο-ράζει την άφεση με το πολύτιμο μύρο. Με τη μετάνοιά της την εξα-γοράζει. Με την ταπεί-νωσή της να γονατίσει ενώπιον του Χριστού την κερδίζει.

Τι συμβαίνει όμως με τον Ιούδα; Εκείνος κρίνει μία πράξη που ο Διδάσκαλός του αποδέχεται και επαι--νεί, όχι γιατί την έχει ανάγκη, αλλά γιατί αποτελεί έκφραση της μετανοίας της γυναίκας. Εκείνος υποκρίνεται ενδιαφέρον για τους πτωχούς και έτσι ψεύδεται ενώ-πιον του Θεού. Αμφισβητεί τη Θεό-τητά του, καθώς αρνείται στην αμαρτωλή γυναίκα τη δυνα-τότητα να προσφέρει ο,τι πιο πολύτιμο είχε στον Χριστό, και ο ίδιος χωρί-ζε-ται με την επιλογή του από Αυτόν.

«Αύτη τον δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος του δεσπότην εχωρίζετο».

Οι θέσεις αντιστρέφονται, η προο-πτική μεταβάλλεται. Η αμαρτωλή γυναίκα κερδίζει τη σωτηρία και ευρίσκεται μαζί με τον Χριστόν. Ο μαθητής χωρίζεται από τον Διδά-σκαλο και βαδίζει την οδό απω-λεί-ας.

Ας διδαχθούμε από τα δύο πρό-σω-πα και τη στάση τους, και ας μη νομίζουμε ότι έχουμε εξασφαλίσει την οικειότητα με τον Θεό και τη σωτηρία, επειδή ευρισκόμεθα μέσα στην Εκκλησία ή επειδή νομίζουμε ότι ακολουθούμε τον δρόμο του Θεού. Μία αδυναμία, ένας πειρα-σμός, ένα πάθος μπορεί να μας οδη--γήσει μακριά του, μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του, μπορεί να μας κάνει και να τον αρ-νηθούμε.

Ας μην επαναπαυό-με-θα ποτέ, και κυρίως ας μην ακο-λου-θούμε την τακτική του Φαρι-σαίου, ο οποίος υποτιμούσε τον τε-λώ-νη, που τελι-κά δικαιώθηκε. Ας μην μιμούμεθα τον Ιού-δα, ο οποί-ος υποτιμούσε την αμαρ-τωλή γυ-ναίκα, που τελι-κά κέρδισε τη σωτη-ρία της. Η γνώ-μη που έχουμε για τον εαυτό μας δεν μπορεί να μας σώσει. Αντίθετα μπορεί να μας παρασύρει στην απώλεια και μά-λιστα,

κά-ποιες φορές, διά της κα-τα-κρίσεως των αδελφών μας.

Αυτό που μας σώζει είναι η ταπεί-νωση και η εν μετα-νοία προσέγ-γι-ση του Θεού, όπως έσωσε και την αμαρ-τωλή γυναίκα. Είναι η εν εξο-μο-λογήσει εκζήτηση του θείου ελέ-ους. Είναι η αγνή προσφορά της καρ-διάς μας στον Χριστό για να την αγιάσει.

Ας αποφύγουμε την υπεροψία και την υποκρισία του Ιούδα. Ας μιμηθούμε τη μετάνοια και την τόλ-μη της αμαρτωλής γυναίκας, και ας προσέλθουμε στον Χριστό ζητώντας το έλεός του· ζητώντας του να μας ελευθερώσει από τις αδυναμίες και τα πάθη μας.

Και εάν προσέλθουμε με ταπεί-νωση και αγάπη, να είμεθα βέβαιοι ότι θα τύχουμε της αφέσεως, όπως και η αμαρτωλή γυναίκα, της οποί-ας τη θεάρεστη πράξη μνημονεύει από σήμερα η Εκκλησία μας, προβάλ-λο-ντας την ως παράδειγμα για όλους μας».